

KRVAVÝ MĚSÍC

BRITNEY S. LEWIS

Přeložila Martina Williams Buchlová

COO
BOO

Krvavý měsíc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Britney S. Lewis

Krvavý měsíc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRVAVÝ MĚSÍC

BRITNEY S. LEWIS

COO
BOO

Přeložila Martina Williams Buchlová

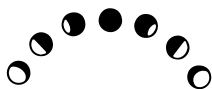
BLOOD MOON: Copyright © 2025 by Britney S. Lewis
Translation © Martina Williams Buchlová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4307-1

ISBN e-knihy 978-80-267-4311-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4312-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4308-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro ty, kteří toužili po tom,
aby ve svých oblíbených příbězích viděli svůj odraz.
Tenhle je pro vás.*

*I člověk, který má čisté srdce
a každou noc se modlí,
se může stát vlkem,
když vykvete oměj
a měsíc je v úplňku a jasně září.*

Curt Siodmak

LEGENDA

*To jablko bylo zapovězené,
avšak ona ho přesto snědla.*

Článek I, Ztracené dopisy od Aadana Prvního

Mou pozornost upoutalo mihotavé světlo svíčky na nočním stolku. To, jak se zakolébalo, když se objevila moje matka. Hnědá kůže a volné černé lokny v tom zlatém plamenu skoro zářily. Tvář, která na dnešní dobu působila odjakživa až příliš andělským dojmem, s drobným nosíkem a rty rudými jako krev, které si ještě neotřela. *Siréna*, slyšela jsem jednou, jak o ní někdo říkal.

Rena si broukala začátek nějaké staré melodie. Sladké, konejšivé. Skoro jsem z ní roztála.

„*Mami*,“ zašeptala jsem, když přese mě přetáhla příkrývku a hezky mě do ní zachumlala. Bylo mi teprve osm. Dívala jsem se, jak pokleká vedle mojí postele a její krajková noční košile u mě byla tak blízko, že jsem po vzoru mohla přejet prstem.

Úsměv, uhladila pár vlnitých pramenů, které se mi vydraly z copů, a políbila mě na spánek. Její dotyk byl ve srovnání s mým vždycky tak chladný.

„*Mirabello*,“ zašeptala stejným tónem a usmála se.

„Pohádku? Prosím,“ vypískla jsem. Škemrala. Když mi bylo pět, každou noc mi četla, a jakmile jsem se naučila číst, nutila mě předčítat jí, ale dnes jsem chtěla slyšet její příběh o vlčích.

Privřela oči a našpulila rty. „Jakou pohádku?“ Otázka, na niž znala odpověď.

Nesměle jsem se usmála a přitáhla si peřinu až k nosu. „O vlčích,“ řekla jsem a můj hlas zněl přes přikrývku tlumeně.

Máma přimhouřila oči. „Připadá mi, že jsem stvořila netvora.“ Píchla do mě prstem a já se rozesmála. „Copak tě ta historka ještě neunavuje? Copak jsme se minulý týden nevydaly do města pro knížku, kde se o vlčích legendách Timber Plains dozvíš úplně všechno?“

Pokřčila jsem rameny. „Ale ta pohádka, co vyprávíš, tam není. Dívala jsem se.“

Stiskla rty do tenké linky, zaklonila se a po chvilkovém přemýšlení si přitáhla z rohu místnosti proutěné křeslo a postavila ho vedle postele.

„Dobře,“ začala, zkřížila nohy a hubenými prsty sebrala z noční košile smítko prachu. „Když ti ten příběh povím, musíš slíbit, že hned usneš a zůstaneš v postýlce,“ řekla a naklonila hlavu do strany. „Nechci na chodbě slyšet cupitání těch tvých malých nožiček.“

Povzdechla jsem si. Přikývla. Souhlasila. Cokoli, jen abych ji přiměla mi to vyprávět.

Odmlka, poupravila si křeslo. „Před dávnými časy, když moře vyschla a na americkém Středozápadě se

vytvářely prerie, vypukla válka mezi nesmrtelnými bytostmi.

Upíři oplývali značnou mocí, ovládali lidi a ničili města napříč Evropou a nakonec se dostali do Afriky. Někdo říká, že se upíři zrodili z temnoty, to kvůli té jejich touze po krvi, jiní zase, že vzešli ze světla, protože mohli kráčet ve svitu slunce.

Vlkodlaci však vznikli jen kvůli upíří krvelačnosti.

Jeden bůh slyšel nářek lidí a zželelo se mu jich nato-lik, že se jednoho podzimního večera při úplňku roze- stoupila nad společenstvím nebesa a přesně tam – v mís- tech, kde je dnes Somálsko – dopadl na zem muž, který se proměnil ve vlka. Jeho existence vyvolala zrození dal- ších vlkodlaků, jelikož se díky ní začali náhodně promě- ňovat smrtelníci po celém světě.

Když se o tom doslechli upíři, uprchli do Severní Ame- riky a usadili se tady na Středozápadě, ve skryté kouzel- né vesničce v naději, že se tak schovají před svou zkázou.

Takže ačkoli vlkodlaci po těch záhadných bytostech pátrali a pátrali, nikde je nenašli.

Ale jednoho dne, při úplňku, se vlkodlačí smečka ko- nečně do té ukryté vesnice dostala a zabila upírů tolik, kolik se dalo – spolu s jakýmikoli dalšími nesmrtelnými, kteří měli tu drzost se jim postavit do cesty.

Té samé noci narazil jeden osamělý vlk na upírku, ukrývající se v lese. Měla v plánu vlkodlaka napadnout, ale jakmile jeden druhého spatřili, na první pohled se zamilovali. Někdo říká, že se v tu chvíli jeden druhému zaslíbili. Byli si souzeni.

Láska mezi nimi dvěma byla něco zapovězeného. Upíři a vlci k sobě nepatřili, ale člověk někdy nemá slovo v tom, do koho se zamiluje – ať už je smrtelný, nebo ne.

V zoufalé snaze o to, aby mohli být spolu, se upírka s vlkem setkali s vůdci každé ze stran a přesvědčili je, že kdyby obě skupiny uzavřely dohodu, byly by lepší a silnější než ostatní nesmrtelní a jednou provždy by se tak sjednotily.

Vůdci souhlasili a na dlouhou dobu pak všichni žili šťastně...“ Máma se odmlčela, narovнала se a poplácala se po stehně. „Zbytek ti povím, až budeš starší,“ řekla, rychle se postavila a vrátila křeslo tam, odkud ho vzala.

„Ono to ještě pokračuje?“ Tu legendu už jsem slyšela nesčetněkrát a ona ani jednou nenaznačila, že by ten příběh měl další část.

„Ano, ale... je to pak mnohem složitější,“ řekla, když se vrátila, zavřela žaluzie v okně a posadila se na okraj matrace. Moje postel stávala u zdi pod oknem, ale jednoho dne, když mi byly teprve čtyři roky, ji přesunuli jinam. Nikdy jsem se neptala proč.

„Jak složitější?“

Rena zkroutila rty, jak si promýšlela odpověď. „No, ukázalo se, že vlci a upíři nakonec vážně nemají být spolu.“

Zalapala jsem po dechu a posadila se, až mi copánky vyskočily před obličej. „Proč ne? Říkalas, že někdy se prostě zamiluješ, do koho se zamiluješ, i když –“

Zatlačila mi rukou na rameno, aby mě položila zpátky na postel. „Vím, co jsem řekla, Miro. Občas se sice zamiluješ, ale láska se prostě zkomplikuje... kvůli *do-spěláckým* věcem.“

Stáhla jsem obočí k sobě a ona mě znovu políbila na čelo a uložila pod peřinu. „Až budeš starší, povím ti to.“

„Slibuješ?“

„Slibuju,“ řekla. „Teď už dobrou noc,“ zašeptala a jedním fouknutím zhasla svíčku. Ve vzduchu visel

zápach kouře. A potom už byla pryč, zůstaly po ní jen pootevřené dveře.

I když byly žaluzie zatažené, každý kout místnosti byl plný stínů. Přelud dlouhých ostrých nehtů procházejících mřížkou z listů. Pociť, z něhož se mi svíral žaludek, z něhož se mi tajil dech.

Posadila jsem se a obrátila se.

A tam, v malé mezeře mezi žaluziemi, nebylo vůbec nic. Jen borovice a duby, stromy, které sídlily v zahradě za naším domem. Znovu jsem se uložila ke spánku a přetáhla si peřinu přes hlavu ze strachu, že to nebyly jen stíny.

A s pevně zavřenýma očima jsem přemýšlela, co bylo ve zbytku té legendy a proč ti nesmrtelní spolu nemohli žít šťastně až navěky.

KAPITOLA 1

Jakmile jsem tě spatřil, hned jsem to věděl.
Článek I, Ztracené dopisy od Aadana Prvního

Vystřelila jsem v posteli do sedu a lapala po vzduchu, nos plný pachy smrti.

Tělo jsem měla zbrocené potem a v krku mi pulzovala bolest, pořád živá a neustávající, i když to nebylo skutečné. Byl to jen sen, ačkoli jsem měla pocit, jako bych tam doopravdy byla, doopravdy ležela v houští obklopená hustými stromy a temnou oblohou.

Pořád ještě jsem cítila to napětí a tah, jak se moje končetiny trhaly na orvané kusy a nade mnou stála ta bestie. Zvrácená obluda. Pocuchaná hnědá srst a tenké ebenové rty. Zavrčení, které mi připomnělo její odvěký pud se mi znovu s neutuchající bezohledností zakousnout do masa a kostí.

Ten sen nejspíš vycházel z reportáže, co jsem viděla před usnutím. Nějací pubertáci si mysleli, že bude

dobrý nápad se za soumraku vydat do lesa u Kansas City v Missouri, kde se jen pár dní předtím našlo lidské tělo. Nebo spíš části těla. Žena bez domova s chybějícími končetinami, nejspíš ji dostalo nějaké divoké zvíře.

Nic jiného to být nemohlo.

Vlkodlaci, upíři. Na folklor tohoto města už jsem nevěřila celé roky, navzdory výsměchu mých snů. Byla to jen stará legenda, kterou místní rádi vykládali. Příběh, který si předávali z generace na generaci, aby nás udrželi uvnitř, aby nám zabránili se v noci potulovat po hlubokém temném lese.

Byl to ten samý příběh, který mi dřív vyprávěla moje máma Rena. Pořád jako bych slyšela kadenci jejího hlasu, když se jí ta slova řinula z úst. Ten příběh se rok od roku kousek po kousku proměňoval, dostával život, barvu a přesnější obrysy. Měla jsem pocit, jako bychom s Renou mohly roztáhnout oponu a vstoupit přímo na jeviště, ucítit na kůži ten absolutní šok magického polibku a žasnout nad novým světem před sebou.

Přerušila jsem tok vzpomínek a s námahou se vyhrabala z postele, abych se vydala přes chodbu do koupelny.

Rena byla pryč už pět let. Ne mrtvá – *teda pokud jsme věděli* –, prostě pryč. Občas jsem si povolila na ni myslet, když jsem si představovala, jak by můj život vypadal, kdyby se mnou a tátou Bobbym zůstala. Možná by pak náš život byl šťastnější, prostší. Možná by dny měly nějaký opravdový smysl a díra, kterou jsem ve svém těle cítila, by se nějak zacelila. Snila jsem o tom, že se budu usmívat a myslet to doopravdy. Toužila jsem se zbavit té tupé bolesti někde v nitru. Zakrývala jsem ji, ale to bylo jen dočasné řešení. Potřebovala jsem něco trvalého.

Renin návrat nebyl pravděpodobný – to vědomí pro mě nebylo úplně snadno stravitelné, ale byla to pravda, protože kdyby tu být chtěla, byla by tu. Ona nedělala nic jen tak mimochodem. Ačkoli jsem si nebyla jistá, jestli ji vůbec ještě znám.

Vrátila jsem se do pokoje a rozhrnula závěsy, abych na starou dřevěnou podlahu, teď napůl pokrytou krabicemi a poloplnnými umělohmotnými bednami, pustila sluneční světlo.

Nastal dlouho očekávaný den stěhování na Lakelandskou univerzitu.

Léto bylo dlouhé a ponuré navzdory trvalému slunečnému počasí a suchu. Strávila jsem ho tím, že jsem neustále měnila názor na to, jestli mám jít na vysokou.

Na jaře jsem se jako všichni ostatní z posledního ročníku přihlásila na několik univerzit, a ačkoli jsem dostala hrstku potvrzení o přijetí, nebyla jsem tak docela rozhodnutá jít. Celý ten koncept mi přišel spíš otravný a tak nějak naoko než jako něco, co by mě mělo těšit. Bavilo mě prohlížení inzerátů s byty k pronájmu, které jsem si nemohla dovolit, zatímco jsem ležela v posteli a představovala si, jak bych si přearanžovala život novými zbytečnými doplňky, a v pozadí mi při tom tiše vyhrával nějaký seriál.

Ale potom jsem minulý měsíc dostala rozhodnutí o přijetí na Lakelandskou univerzitu, školu, na kterou jsem se nehlásila. Měla jsem ji jen dvacet minut od domu, když jsem se řídila dopravními předpisy, což byl důvod, proč jsem se na ni nehlásila. Byla příliš blízko domova, a pokud bych vůbec měla na nějakou školu jít, bylo by to spíš někam daleko od mizérie Středozápadu, od toho pustého sněhu a nesnesitelné vlhkosti. Někam,

kde mě nikdo neznal dost na to, aby mě kvůli mojí minulosti litoval. Někam, kde bych se mohla pomalu stáhnout do dálav a nikdo by mě nepotřeboval.

Když mohla utéct Rena, tak já taky.

I když ne doopravdy.

Chtěla jsem být někdo, kdo odsud může zmizet, ale při pomýšlení na to, že bych tu Bobbyho vážně nechala, jsem v žaludku ucítla osten viny. On v tom byl nevinně, i když jeho naivita mi tu nijak neprospěla.

Navíc mě přijali s plným stipendiem na ubytování a stravu a akademickou odměnou, která mi v podstatě pokryla většinu školného. Bylo těžké to odmítnout. Říkala jsem si, že to je osud: příležitost, která se naskytne jednou za život, i když jsem se o ni neprosila. A vzhledem k tomu, že jsem měla zanedlouho mít vlastní bydlení, už jsem si nemusela prohlížet inzeráty.

Navíc to bylo to jediné, o čem chtěl Bobby mluvit, a od té doby, co Rena odešla, jsem ho neviděla takhle šťastného. Co bych byla za dceru, kdybych mu upřela tu radost mě vyprovodit a dívat se, jak zaprodávám duši kapitalismu? A to byl taky důvod, proč jsem si byla skoro stoprocentně jistá, že mi tam tu přihlášku podal on. I když jsem netušila, proč by mi o tom neřekl. Bobby byl v těchhle věcech z větší části přímočarý, ale možná se jen styděl. Třeba ho trápilo pomýšlení na to, že bych tu nabídku mohla potenciálně odmítnout. Přesto bylo zvláštní, že se o tom nezmínil.

Někdo mi zaklepal na dveře. Jediná osoba, která to mohla být, byla vždycky přesná jako hodinky.

Bobby dveře pomalu otevřel, jakmile jsem řekla, že může dál, a nechal je vrzat, dokud se nezastavily. Jeho tvář rozzářil úsměv. „Ahojky, holka. Připravená vyrazit?“

zeptal se a zhoupl se na patách. Viděla jsem jen jeho tmavě modrou košili s cedulkou *šerif Timber Plains* v pravém horním rohu.

Ze rtů se mi vydralo nespokojené zabručení, než mi podal ledovou kávu, kterou držel v ruce.

„Z tvoji oblíbené kavárny.“

Překvapilo mě, že měli pořád ještě otevřeno, vzhledem k tomu, jak pozdě odpoledne jsem se probudila. Poděkovala jsem mu a napila se, ale pořád jsem si prohlížela tu jeho košili. „Tati... *slíbils* mi to.“

Bobby si promnul strniště na tváři v hraném nepochození. Ale byl to můj otec. Ten chápal vždycky všechno. Byl až příliš analytický. Logicky uvažující. Proto byl nejlepší ve svém oboru, což byl jeden z důvodů, proč byl tak pyšný na svou novou pozici: zástupce velitele.

„Říkals, že dneska nepojedeš v uniformě.“

Bobby sklopil pohled ke košili. „Cože? Tenhle kus hadru? Ale Beruško, tomu můžeš jen sotva říkat uniforma.“

Zabodla jsem do něj nakvašený pohled a vydechla nosem. „*Prosím tě*, přestaň s tou přezdívkou,“ řekla jsem a přisunula si jednu z prázdných krabic blíž. „Já jen... bude pro mě vážně těžký si prosekat vlastní cestu, když se tam ukážeš ty a dáš všem najevo, že jsi místní šerif.“

„Ale víš, Beruško, jednoho dne to na mně budeš zbožňovat.“

Ale ten den nebyl dneska a já jsem nepochybovala o tom, že se mi to ještě vymstí.

KAPITOLA 2

Jakmile příšeru pozvete dál, už nespočíte.

Článek IV, Ztracené dopisy od Aadana Prvního

Lakelandská univerzita se nacházela skoro hodinu cesty od Kansas City. Podle hranic okresů stála pořád ještě v Timber Plains, ale úplně na periferii, vedle velkého jezera, které se kroutilo na kraji kampusu.

Univerzita vlastnila asi tři sta hektarů půdy – většinu z toho tvořily lesy, které se táhly kolem jezera a tlačily se do oken kolejí. Na mapě školy bylo vyznačeno několik turistických tras a podél jedné z nich tekla dokonce i potok.

Na území kampusu jsem už nějakou dobu nebyla. Navštívila jsem pár zápasů na O'Porterově stadionu, ale na oficiální prohlídku školy jsem nikdy nešla. Když jsme však jeli po klikaté silnici, která protínala východní část kampusu, obdivovala jsem, jak krásné to tam je.

Vypiplaný areál oplýval rozlehlou zelení, vzrostlými stromy a historickými budovami z vápence, které se

vznosně tyčily nad zemí. Na východní straně stála bronzová socha zakladatele s vlkem u nohou. Byla na kopci s výhledem na univerzitu.

Oproti jasně modré obloze se rýsovalo letící hejno ptáků, mezi větvemi přeskakovaly veverky a jako výdech se mi z nitra vydral na povrch pocit, že nastoupit sem bylo správné rozhodnutí.

Hlavní silnici lemovaly ukazatele se šipkami udávající směr ke kolejím prvního ročníku. V zahradě před nimi stály modré stany s cedulemi hlásajícími „zápis“.

Bobby zastavil u jednoho ze stanů, než se vydal zaparkovat. Chtěl, abych se postavila do řady, zatímco bude čekat, až se uvolní parkovací místo u mojí budovy. Úplně jsem slyšela jeho motto: „*Pracuj chytřeji, ne víc.*“

Přede mnou postávali rodiče prvků a projevovali skoro závratné spektrum emocí. Někteří se snažili při čekání v neúprosném vedru ovívat, jiní fotili nebo natáčeli každý okamžik na video. Ale všichni jsme v tomhle počasí měli povislá ramena a orosené tváře. Naštěstí tu někdo rozdával láhve s vodou.

Pár metrů přede mnou vzlykala nějaká matka do telefonu, zatímco ji dcera s rudými tvářemi poplácávala schlíplou rukou po rameni. Nejspíš nechtěla, aby někdo věděl, že jsou příbuzné, i když vypadaly kromě toho dvacetiletého věkového rozdílu skoro identicky.

Před nimi postávala pětičlenná rodina ve stejných tričkách a kratasech na počest toho, že se na univerzitu stěhují jejich dcery-dvojčata. Při pohledu na ně jsem sebou trochu cukla. Ne proto, že bych měla nějakou averzi k těm stejnokrojům, ale proto, že jsem přemýšlela, jaké by bylo mít takovou velkou podporující rodinu. Dva stabilní rodiče. Sourozence. Ta představa mi

připadala úplně mimo realitu. Tak dokonale zabalená s mašličkou. Tak naprosto nedosažitelná.

Ačkoli jsem vysokou původně neplánovala, teď jsem se na ni už těšila. Nikdy jsem nebyla mimo domov na víc než týden, až moc jsem se bála, že by moje nepřítomnost Bobbymu přivedla panický záchvat. Ne že by to byl nějaký velký panikář – košile měl neustále sporádaně zastrčené v kalhotách, pásek kolem pasu –, ale ten měsíc potom, co Rena odešla, si přestal dávat pozor. Přestal se ovládat a neustále jen přemýšlel, kam mohla zmizet, a spekoval, jestli je pravděpodobnější, že se objeví mrtvá, nebo živá.

Nespál. Nejedl. Nemyl se. Jednou jsem viděla jeho pokoj. Zdi měl polepené vytištěnými papíry z případů, na kterých pracoval, fotkami lidí s otazníky po stranách. Byla tam i ilustrace fází měsíce. I několik obětí, které rozdrásalo divoké zvíře. A červený provázek, který to všechno propojoval, ale já jsem nikdy neměla příležitost zjistit, jak přesně. Jeho přátelé z oddělení přišli k nám domů a posadili si ho do obýváku.

„To stačilo,“ slyšela jsem jednoho říct.

Potom to Bobby všechno sundal. Sledovali, jak ty papíry ukládá do složek a dává do kartonové krabice. Hledala jsem ji, ale nikdy jsem ji nenašla. Bylo skoro nepřírozné, jak rychle se Bobby vrátil ke svému starému já.

Občas jsem si všimla, jak se trochu nalomí. Třeba potom, když se po dlouhém dni v práci díval na zprávy. Ale už nikdy se neztratil tak jako před těmi několika lety. Něco ho drželo pohromadě a já jsem přemýšlela, jak pevně to něco musí být utažené, než ho to porazí.

Ačkoli jsem teda toužila po dobrodružství a nezávislosti, měla jsem v sobě tuhle připomínku, která mě

tahala za pupík a říkala mi, abych od něj nebyla moc dlouho pryč. Potřeboval mě.

Po nějaké době se ke mně Bobby připojil ve frontě, která se už dala znovu do pohybu. Zbýval před námi jen jeden člověk. Tátovi ve tváři zářil úsměv a ukázal za sebe. Našel parkovací místo, které bylo přímo vedle chodníku vedoucího ke koleji Hester Hall. „Vidíš, Beruško?“

Přikývla jsem a podívala se jinam. „No jo. Chytřeji, ne víc,“ zamumlala jsem rychle, než by měl příležitost to říct sám.

Dloubl do mě a potom mě obejmul kolem ramen a zmáčkl. „Odvedl jsem s tebou dobrou práci.“

Moje první myšlenka byla před tím návalem náklonnosti utéct. Bylo to dusivé, i od Bobbyho.

Moje tělo odmítalo veškeré projevy fyzické lásky. Byl to nechtěný symptom, který se dostavil po Reně. Místo toho jsem se trochu zavrtěla, ale to objetí jsem dovolila. Už se mu po mně začínalo stýskat.

„Starý dobrý Bobby!“ řekl nějaký člen akademického sboru. Měl tmavě hnědou pleť a okouzlující úsměv, ale byl starší, nejspíš kolem Bobbyho věku, na skráních mu dorůstaly prošedivělé vlasy. Připadal mi povědomý, ale nedokázala jsem přijít na to proč.

„Dukeu!“ zavolal Bobby. „Už je to kolik, deset let, co jsme se naposledy viděli? Možná víc. Jak se sakra máš?“

Rozpačitě si potřásli rukama a všimla jsem si, že když Bobby o krok ustoupil a položil si na okamžik ruce v bok, než je znovu spustil, zrudl mu krk. Normálně takhle nesvůj nebýval, ale z nějakého důvodu, který mi unikal, mi připadal vykořeněný.

Zakroutil hlavou. „Slyšel jsem, že jsi teď proděkan pro záležitosti studentů. Tak to gratuluju, chlape.“

Duke seděl za stolem zápisu a podával balíčky se složkami a klíči ředitelce kolejí vedle sebe. Byli první, s kým jsme tu mluvili – hlavně proto, že jsme museli, abychom se dostali do budovy –, a už Bobbyho poznávali, dokonce někdo z učitelského sboru. Přesně proto jsem nechtěla, aby na sobě měl tu uniformu.

Duke se usmál. „Nápodobně, zástupce velitele,“ řekl a mrkl na něj.

Vyzvedla jsem si klíč od pokoje a čip ke vstupu do budovy koleje. Bobby mi nedal příležitost se odplížit a přitáhl si mě k sobě. „Dukeu, tohle je moje dcera Mira Owensová. Miro, tohle je Duke. Nevím, jestli si ho pamatuješ, ale kdysi dávno jsme spolu hráli basket. Naše školy byly ve stejný lize, ale tenhle chlapák nás pokaždý rozmáznul.“ Bobby se sám sobě uchechtl a já s Dukem jsme se pozdravili.

„Přesně tak. Já si tě pamatuju, Miro. Ten čas teda letí,“ řekl Duke s oslnivým bílým úsměvem.

„Tehdy bych přísahal, že budeš hrát profesionálně. Všichni jsme ti fandili.“

„Víš, jak to je. Život má pro nás někdy jiný plány. Když už jsme u toho, taky tu mám letos kluka.“

„Nekecej. Kterýho? A taky hraje?“

„Nejmladšího, i když se tomu těžko věří. A hraje fotbal. Rozehrávač druhý lajny.“

Bobby se zhoupł na patách. „Cože? To si děláš srandu. Musím se přijít podívat na zápas.“ Štouchl do mě. „Vzpomínáš si na Sevena? Když jsi byla mladší, měli jsme zápas v rámci ročníkového srazu a ty sis s ním hrála na tribuně.“

Stiskla jsem rty, jak se mi ty vzpomínky vynořily. Bylo mi osm nebo devět. Padli jsme si do noty, protože jsme

chodili do stejného ročníku. Už v tom věku byl vyšší než já a já si vzpomínala na ty jeho neposedné hnědé vlasy a různobarevné oči. Seven se smál mým postřehům a bylo to poprvé, co jsem si připadala doopravdy vtipná. Ten den jsme spolu strávili tři hodiny, a když skončil, poprvé jsem se do někoho zakoukala.

Za námi se ozval nespokojený hlas. Když jsem se otočila, vytřeštila na mě oči běloška s tváří rudou jako řepa. Bylo to tím vedrem. Čekáním. Tou konverzací navíc, která nebyla nijak zvlášť potřeba. Odfrkla jsem si, mírně otrávená, ale chápala jsem to.

„Trochu tu zdržujeme.“

Bobby se ohlédl, střelil přes rameno úsměvem a omluvil se svým šerifovským hlasem. Potom obrátil pozornost k Dukeovi. „Rád jsem tě viděl, chlače.“

Když jsme se otočili k odchodu, Duke nás ještě doběhl a poprosil Bobbyho, aby si s ním stoupl stranou. Pořád jsem je měla na doslech, když se k němu naklonil: „Možná bys mi mohl později zavolat, abychom probrali ty útoky divokých zvířat kousek za městem? Kvůli preventivním opatřením, víš jak?“

Bobby přikývl. Pevně si s ním potřásl rukou.

Potom už Duke odstoupil a mávl na mě. „Vítej na LLU, Miro. Snad se ti tu bude líbit.“

Poděkovali jsme mu a zamířili k autu, abychom ho vyložili.

„A tys říkal, že to není uniforma,“ ušklíbla jsem se. Bobby zakroutil hlavou a tlumeně se zasmál.

„Proč jsi vůbec byl vedle toho chlápka tak nervózní?“

Bobby se poškrábal na bradě a vydechl. „Byl nadpozemsky dobřej v basketu. Jeho tým nikdy neprohrál. A víš, jak hraju já.“ Bobby na sebe ukázal, na hnědé tváři

švihácký úsměv. „Víš, že já jsem skvělejší. Ale *on*...“ Ohlédl se ke stanu, kde stál Duke, a hvízdal. „On hrál jako bůh.“

Bobby popadl z korby auta poslední bednu a já svírala v ruce jednu z tašek. Následoval mě po chodníku, vstupní místností a do dlouhé chodby osvětlené zářivkami.

Můj pokoj byl o tři dveře dál, měl zdi z bílých tvárníc a světle modrý koberec, který zoufale potřeboval, aby ho někdo schoval pod nějaký jiný kobereček. Místnost byla dlouhá a obdélníková a nacházelo se v ní okno s dvojitými skly s výhledem na svěží lesní porost.

Všechno tam bylo dvakrát: dvě jednolůžkové postele, dvě komody, skříně. Navíc tam visel takový nepolapitelný odér, který jsem nedokázala identifikovat. Smyšly jsem měla odjakživa trochu citlivější, než je průměr. Rena mi tvrdila, že jde o dar, který bych měla využívat. Prozatím jsem ho využívala tak, abych nás s Bobbym spasila před velkým balením zkaženého jogurtu a starým balíčkem salámu. Neskutečně důležité věci.

Ten pach nebyl nutně nepříjemný, ale připomínal mi, že ta budova je stará a zabydlená. Hester Hall byla plná vzpomínek těch, kdo tu bydleli přede mnou, a i když to tu bylo omšelé a v něčem to připomínalo věznici, bydlení tady znamenalo svobodu.

Jedna z postelí už byla zabraná, s bílou peřinou a hrstkou načechráných polštářků. Vedle se válely osobní věci a nevybalené krabice. Moje spolubydlící, Stevie McClureová, byla ze Saint Louis v Missouri. Škola nám před měsícem poslala e-mail s informací, s kým budeme v prvním ročníku bydlet. Se Stevie jsme se potom

spřátelily na sockách a naposílaly si tuny obrázků s nápady na výzdobu pokoje, až jsme se nakonec rozhodly jen pro celkově pohodlnou a přívětivou atmosféru.

Nebyla jsem si jistá, kdy svou spolubydlící uvidím. Nastěhovala se už před pár týdny kvůli povinným zkouškám tanečního týmu, ale na posteli mi nechala papírek se vzkazem „vítej doma“ a třemi srdíčky.

Bobby položil poslední krabici na nevyužívanou béžovou komodu a já jsem se svalila na prázdnou matraci, abych si oddychla.

Zadíval se na mě tmavě hnědýma očima a jeho rty se v koutcích svěsily, první náznak trhliny v jeho veselé fasádě.

Nedělej to, chtěla jsem říct, ale nedokázala jsem to. Vyznělo by to moc kousavě a hrubě. Navzdory tomu, jak moc bych chtěla, jsem mu nemohla rozkazovat, jak se má cítit, i kdyby na to nereagoval jinak než tichem a rozpačitým přešlapováním.

A protože jsem tátu znala – a on by to v tu chvíli nikdy nepřiznal –, věděla jsem, že ho budu muset dost přesvědčovat, než se uvolí odsud odejít, protože hluboko uvnitř nechtěl, abych se odstěhovala. Chtěl to, co je pro mě nejlepší, a věřil, že tohle pro mě *je* to nejlepší.

Zůstali jsme tak ještě přibližně třicet vteřin, zatímco jsem poslouchala lidi, šourající se po chodbě se svými věcmi, a další studenty, co si přesouvali nábytek a zařizovali pokoje.

„Budeš v pořádku?“ zeptala jsem se tak laskavým tónem, na jaký jsem se zmohla.

Odkašlal si, ale ta slova se cestou ven stejně nalomila. „Jasně že jo. Jsem zástupce velitele. Vždycky budu v pořádku.“

Zkroutila jsem rty do strany. Uhýbal a využíval k tomu i svoji práci. Měl ji jako druhou manželku. Začalo to ten den, co si ho kamarádi posadili a řekli mu, ať se probere.

Bobby si položil dlaně na boky. „Jsem na tebe vážně hrdej,“ procedil sevřenými zuby. Odvrátil ode mě pohled, oči zastřené, spodní ret roztřesený. Musela jsem se snažit, abych se nezachovala jako vždycky – abych mu dala najevo, že budu v pořádku a že jsem navzdory všemu vděčná za všechno, co pro nás udělal... co udělal pro mě.

V pár vteřinách jsem k němu přešla a pevně ho objala. Políbil mě na čelo a zašeptal: „Budeš neuvěřitelná. Prostě to vím.“

Stiskla jsem ho ještě pevněji a cítila, jak se mi hrne do tváře krev, jak mě pálí oči a tlačí v krku. Teprve rána, když někomu na chodbě spadla krabice, mě přiměla se odtáhnout.

Oba jsme si otřeli tváře a on řekl: „Dnes se jí tolik podobáš.“

Při té zmínce jsem ztuhla, celé tělo se mi napjalo. O Reně jsme nemluvili. Ne doopravdy. Pár týdnů potom, co odešla, mi řekl, že to nebyla moje vina – že v jejím nitru bylo něco divokého, co ji nutilo se od nás takhle odtrhnout – byla tak prostě naprogramovaná.

Měla v sobě bolest, která se nedala utišit, hlad, který ji pod povrchem hlodal. Moje tělo všechny ty důvody, které mi dával, odmítalo, protože nikdy nestačily.

Ten den, kdy jsem ji viděla naposledy, mě vysadila před školou. „*Víc než hvězdy na nebi...*“ řekla. „*Víc, než je na světě vzduchu...*“ vydechla. „*Víc než život, který žiju... tolik tě miluju.*“ Ten den mi to zašeptala do kudrnatých vlasů, když mě objímala.

Říct něco takového při loučení pro ni nebylo nic zvláštního. Odjakživa byla lyrická a výřečná, takovým nadčasovým způsobem. Ale na tom, jak to řekla, bylo něco, co mě znervózňelo. Vzpomínám si, jak jsem cestou do budovy zaťala prsty do dlaní, až se mi v nich vytlačily pŕlměsíčky, než jsem došla do třídy.

Po večeři jsme měly plány. Dívčí program, s cheese-cakem a jejím oblíbeným vínem. Dokonce mi slíbila, že mi dá srknout.

Ale toho večera hvězdy svítily jen mdle, zakrývaly je číhající mraky, vzduch byl ochromený prázdnotou a ona byla pryč...

Bobby si otřel ruce do džínů a odfrkl si. Všiml si, jak jsem po té jeho zmínce o Reně strnula v rame-nou. Jak jsem je přitáhla ke krku, jak jsem se přikrčila.

„Ne - nechtěl jsem tě rozhodit,“ řekl trochu nesvůj. Bobby si byl až příliš dobře vědom těch pár zbrklých návyků, které jsem si osvojila po Renině odchodu. Dřív jsem bouchala dveřmi a odmlouvala - s obojím mě přiměl okamžitě přestat.

Ale taky jsem byla fixovaná na rozbíjení věcí. Děla-la jsem to jen proto, abych zjistila, jaký je to pocit něco zničit. Zvuk tříštícího se skla mi přinášel potěšení, kterým jsem maskovala bolest, již ve mně zanechala její nepřítomnost. Byl to nával moci, nadvlády.

I když to ve mně vyvolávalo dobré pocity, Bobbyho už unavovalo, že musel neustále kupovat nový ovladač na televizi, nacházet malé kousky plastu po celém domě. Ale když jsem potřetí rozbila zrcadlo ve svém pokoji, byl bez sebe vzteky.

Promluvil mi do duše tak, jak jeho kamarádi jemu. „To už stačilo,“ řekl. Potom mě poslal na terapii, kde jsem se

naučila přesměrovat svůj hněv do běhu, což se mi zajíдалo hlavně proto, že jsem běhání nesnášela – ale k mému ohromení to zafungovalo. Vyčerpalo mě to dost na to, že jsem se potom nezmohla na nic jiného než na sprchu a postel.

Taky se ukázalo, že běhání je levnější než terapie – která sice byla efektivní, ale extrémně nákladná. Bobby by zaplatil cokoli, aby mě viděl šťastnou, ale já trvala na tom, že už je mi líp, i když to byla napůl lež. Každopádně jsem se trochu líp než předtím cítila.

Povzdechla jsem si a snažila se uvolnit napětí v těle. „To je v pohodě. Jsem v pohodě,“ slíbila jsem.

Pár vteřin si mě přeměřoval pohledem, potom sklopil oči a poplácal se po kapsách, aby se ujistil, že má klíče a peněženku. „Jestli mě budeš potřebovat, stačí zavolat.“

„Díky, tati.“

„Mám tě moc rád, Beruško.“

Zabodla jsem do něj pohled.

„Vždycky budeš *moje* Beruška.“

Jak jsem obrátila oči v sloup, můj úsměv mírně zakolísal. „Taky tě mám moc ráda.“

Cestou ven na mě mrkl a já se svalila na postel, až pode mnou zavržala péra.

S pohledem upřeným na skvrnitý strop jsem znovu pomyslela na ten sen, na to, jak nade mnou stálo to rozzuřené zvíře a rvalo mi kůži. Potom jsem pomyslela na Renu, jak mě tu nechala, jak mě to zatvrdilo.

A kdybych si měla vybrat mezi tou příšerou a mámou, pokaždé bych si vybrala příšeru.

KAPITOLA 3

*Majestátnost byla její největší zbraní a já jsem dychtivě
padl na kolena. Pro ni bych líbal hlínu.*

Článek II, Ztracené dopisy od Aadana Prvního

Slunce teprve zapadalo, ale já už jsem viděla, jak mezi mraky vykukuje měsíc. Přinesl vánek, který na chvíli prolomil letní vedro a ochladil mi tvář při chůzi.

Na chodníku před kolejí se shlukovaly skupinky studentů a pomalu se vydávaly do budovy Robertson Hall na zahájení orientačního týdne pro nové studenty.

Šla jsem se Stevie McClureovou, svou spolubydličí. Byla mnohem krásnější, než jsem si ji představovala. Měla v sobě určitou rozvahu, která mě uchvacovala. Byla vysoká a měla krásnou kůži v barvě dubové kůry. Její hnědé oči chránily husté řasy. Pod nimi měla kulatý nos a plné rty.

„Myslím, že Ronnie by pro tebe mohla mít slabost,“ obrátila se Em na Abi, když jsme zahrnuly za roh. Obě

byly se Stevie v tanečním týmu a bydlely spolu ve stejné budově jako my. Připadalo mi, že si všechny tři jsou celkem blízké, že je jim spolu dobře.

Abi se ohnala po něčem ve vzduchu, rty skoro jízlivě zkroucené. „Zasraní komáři.“ Nakrčila nos a odhrnula si vlasy dozadu. Byly dlouhé a černé, visely jí až k zadku a s každým krokem se pohupovaly. Byl zázrak, že s tou stoupající vlhkostí, která se pojila se srpnovými nocemi, byly pořád ještě rovné.

„Už jsem se jí zeptala,“ řekla Abi a Em pobaveně naklonila hlavu na stranu, až jí poskočily kudrnaté vlasy. „Jenom si myslí, že jsem hezká. Proto na mě pořád tak zírá.“ A hezká Abi rozhodně byla. Byla menší než já, s olivovou pletí a pořádnými křivkami. Její kůže zářila ve večerním slunci a ztělesňovala sebedůvěru petardy, která má každou chvíli vybuchnout.

Podívala jsem se na Em, i ta vypadala nádherně. Její světle hnědá plet se podobala té mojí. Měla dlouhé ruce a nohy a vlasy v pevných spirálkách. Na její kráse bylo něco, co mi připomínalo tu máminu. Možná to bylo jejím držením těla, dokonale rovnou páteří. Možná těmi zlatavými tečkami v tmavě hnědých očích, nebo to možná bylo tím, že vypadala až příliš dokonale, skoro jako by svůj skutečný vzhled schovávala pod nějakým filtrem.

„Působivé,“ odpověděla Em a já se Stevie jsme se zahihňaly.

Abi se ušklíbla. „Život je moc krátký na to, abychom si dělaly starost s přízemními věcmi.“

To bylo něco, v čem jsme spolu všechny zjevně souhlasily, a mlčky jsme za chůze pokývaly hlavami.

Robertson Hall měla z vnějšku stejně noblesní vápencové obložení jako ostatní budovy v kampusu, ale

vnitřek mi skoro vyrazil dech. Zdi lemovala obrovská okna a sluneční světlo zabarvovalo podlahy do zlatova. Stěny stoupaly vysoko nad nás a potom se stáčely ke stropu, k němuž doléhala ozvěna našich hlasů. Všude, kam jsem se podívala, bylo něco úchvatného: nazdobené sloupy, portréty důležitých lidí a dlouhé klenuté chodby, které zahýbaly do polostínu.

Širokými dvoukřídlými dřevěnými dveřmi jsme prošly do velkého auditoria. Bylo plné černých židlí postavených jako na divadelní představení – řada za řadou, čelem k velkému jevišti –, k nimž mířily skupinky lidí.

Následovala jsem svoje nové kamarádky úzkou řadou, dokud se nezastavily tak prudce, až jsem vrazila do Em.

Na druhé straně řady seděla skupinka kluků. Všichni vypadali nějakým způsobem podobně – sportovně, hlasitě, s egem, které se pojilo s roky neustálých lichotek –, ale o tom, kdo jsou, mě informovaly jejich totožné dresy. Fotbalisti. Protože... *jak jinak*.

Když mi došlo, že zvedají dlaně, abychom si s nimi plácly, potlačila jsem pohrdavé odfrknutí a rty zkroutila do úšklebku. Řekla jsem si, že na tu taškařici přistoupím, že budu *hodná* a otevřu se novým zážitkům. Takhle si najdu kamarády – něco, co jsem potřebovala.

Všechno bylo v pořádku, dokud jsem nedošla k poslední ruce.

Ten kluk se na mě zubil, pomalu a odměřeně. Hnědé tváře mu probodávaly dolíčky a mezi nimi se roztáhl úsměv, který by dokázal zastavit čas. Úsměv, který mi dával najevo, že toho člověka znám.

Kudrnaté vlasy mu visely kolem tváře jako vývrtky. Dvoubarevné oči mě do sebe vtahovaly, vybízely mě, ať zůstanu. Jedno jantarově hnědé, druhé zelené.

„Ahoj,“ řekl a byl to jeho hlas, co ve mně vyvolal ty vzpomínky... smích... krátké dobrodružství, které jsme spolu prožili. Byl to Seven.

Mrkl a potom na mě ukázal a ve stejnou chvíli jako já naklonil hlavu do strany. „Mirabello?“

„Sevene?“

Opřel se a překvapeně si přiložil dlaň na tvář. „Co ty tu děláš?“

„Já?“ rozhlédla jsem se. „Já tu jsem, protože sem patřím. Co tu děláš ty?“

Tlumeně se uchechtl. „Ostrá.“ Potom ukázal na svůj dres. „Jsem fotbalista. Rozehrávač druhý lajny.“

„Slyšela jsem.“

Nafoukl hrud. „Počkej, ono už se o mně mluví?“

Bylo neuvěřitelné, jak moc mi připomínal štěňátko. Rozesmálo mě to. Ale byl okouzlující. Kdyby šlo o kohokoli jiného, už bych seděla na své židli, ale kvůli němu se moje nohy držely na místě, jako by zapustily kořeny do podlahy.

„Sevene, ty jseš ale svůdník,“ řekla Stevie, zatímco nás obcházela.

Předklonil se a já si všimla, že mu pod límcem bílého dresu visí až na bránici zlatý řetízek. „Ještě jsem jí ani neřekl, jak je krásná,“ prohlásil a obdařil mě oslnivým úsměvem.

Moje tělo se rozehrálo, jak jsem přemýšlela, co mu na to říct, ale v tu chvíli se kolem nás spustil potlesk a na pódium vyšel muž. „Tak zatím, Sevene.“

„Áááá, vždyť jsme teprve začali.“

„To přežiješ,“ řekla jsem a cestou pryč jsem na sobě pořád cítila jeho pohled. Moje kamarádky se zahihňaly a popichovaly mě, když jsem se protahovala kolem a hravě jim vrážela do kolen.

Jakmile jsem si sedla, naklonila se ke mně Stevie. „Zdá se, že máš fanouška.“

„Vypadá to tak,“ řekla jsem a zvedla obočí. Zatímco jsme se usazovaly, na pódium vstoupil další muž, starší s prošeďnými vlasy a univerzitním tričkem pod keprovým sakem. Poupravil si na klopě mikrofon a někdo mu podal ovladač na prezentaci.

Dav se skoro úplně utiřil a muž na pódiu se představil jako rektor univerzity, potom pochodová kapela zahrála něco, o čem jsem předpokládala, že to je školní hymna. Procházeli přitom uličkami a vyžívali se v rozdmýchávání nadšení. Rektor začal zpívat a vybídl nás, ať se postavíme a přidáme se, když se na velké obrazovce za ním objevil text.

Tleskali jsme do rytmu a já jsem koutkem oka zachytila Sevena, jak na mě s nadšeným úsměvem zírál. Vyvolalo to ve mně otázku: Jestli za mě Bobby *opravdu* podal přihlášku na Lakelandskou univerzitu, udělal to jen proto, že věděl, že tak na mě bude moct dávat pozor? Pokud to tak bylo, to pomýšlení mě úplně zdrtilo. Před nějakou dobou jsme spolu mluvili a Bobby se nechal slyšet, že chce, abych měla stejnou nezávislost jako každý jiný osmnáctiletý člověk. Ale to, že se osobně znal s proděkanem pro studentské záležitosti, že měl takovou radost, že půjdu na Lakeland... Z představy, že by to celé řekl s nějakými postranními úmysly, že mi vlastně vůbec nevěřil, mi bylo ještě hůř.

Protože ještě jednou, proč by mi *neřekl*, že mě přihlásil na Lakelandskou univerzitu?

Jakmile pochodová kapela odešla, dav se znovu uklidnil a na jeviště se postavil někdo další. Přivítal nás, ale jak jsem poslouchala, nedokázala jsem se zbavit

svíravého pocitu v žaludku. Ještě nikdy jsem nic takového necítila. Ten pocit mě přiměl rozhlédnout se kolem, vnitřní hlas mě vybízel se *podívat, podívat, podívat*.

Prohlédla jsem si každého člověka v místnosti, jednoho po druhém. Ten pocit byl silný a přišlo mi, že se nezmenší, dokud nenajdu jeho původce.

A tak jsem za něj zatáhla jako za provázek, tahala a tahala, až *tamhle...* úlevné povzdechnutí. V levém křídle sálu seděl kluk. Ačkoli se na mě nedíval, ten svíravý pocit mě přiměl věřit tomu, že bych svou pozornost měla směřovat k němu. Vydechla jsem v naději, že moje srdce přestane tak otravně vyvádět.

Přeměřila jsem pohledem, co se dalo, prohlédla si jeho dlouhé tmavé vlasy, široká ramena, světle hnědou pleť. Seděl, jako by mu to nebylo pohodlné a měl každým okamžikem vyskočit a vrhnout se k nejbližšímu východu. Přemýšlela jsem proč a on se uprostřed mých spekulací ohlédl přes rameno a podíval se přímo na mě.

Uplynula vteřina, jeho pohled byl nevrlý a chladný. Sevřela jsem čelist a přimhouřila oči. Něco v mém nitru jako by se vařilo, sevřelo se mi hrdlo a rozbušilo srdce. Co má sakra za problém?

Otočila jsem se, protože tohle pohrdání muselo přece být určené někomu jinému, ale když jsem zalétla pohledem k lidem za sebou, zjistila jsem, že se dívají někam úplně jinam.

Když jsem se obrátila zpátky a zjistila, že se na mě pořád dívá, tlumeně jsem zavrčela. Oplácela jsem mu pohled, abych zjistila, jestli uhne, a mezitím jsem došla ke třem závěrům: První byl, že je krásný až zdrcujícím způsobem. Až se mi z toho dělalo špatně. Druhý, že mě buď odněkud zná, nebo si mě s někým spletl, ale ať už to

byl kdokoli a ať už k tomu měl jakýkoli důvod, nebyl to můj problém. A třetí, že ze mě ani jednou nespustil oči... ani když jsem nakrčila obočí a zamžourala... vůbec.

Byl odhodlaný a to mě znejišťovalo.

Odvrátila jsem se jako první a pokoušela se samu sebe přesvědčit, že jsem to udělala z pozice síly, ale i tak jsem na sobě cítila jeho pohled, jako by se mi zarýval hluboko pod kůži. Stálo mě veškeré síly začít věnovat pozornost něčemu jinému. Nádech. Výdech. Stiskla jsem područku židle a zaměřila se na texturu dřeva.

Na jeviště pozvali dalšího hosta. Společně sehráli takové divadélko o Lakelandu. Že jde o první akreditovanou univerzitu v Timber Plains, že se v každém oboru našli studenti, kteří sebe a svoje rodiny mezinárodně proslavili. Některá z těch jmen už někdo zmínil v mojí minulé škole. A ačkoli jsem tu v davu viděla pár povědomých tváří, nebyl tam nikdo, s kým bych měla zájem se nějak víc sbližovat – teď už ne.

To, jak mluvili o Lakelandu, bylo okouzující. Vyvolalo to ve mně pocit, že jsem byla celkem hloupá, když se mi sem nechtělo, ale jak praví to pořekadlo: „Co člověk neví, to neví.“

Třetí řečník domluvil a shromáždění zatleskalo. Když zahájení skončilo, okamžitě jsem si všimla, že ten kluk už je na nohou a vybíhá ze sálu.

A věděla jsem, že bych se tím neměla nechat nijak zasáhnout, že na tom nezáleží – protože pro mě nic neznamená, *nic* –, ale jak jsem tam stála a držela hlavu zpřímá, stejně jsem pořád ještě cítila, jak mi rozpaky hoří tváře, jak se mi třesou kolena a svírá hruď. Ten absurdní tlak v koutcích očí nedokázalo nic zastavit a já jsem doufala, že ať už to byl kdokoli, už ho nebudu muset nikdy vidět.

KAPITOLA 4

*Naše příběhy se dají zneužít proti nám. Nedovolte, aby
si přivlastnili něco, co jim nikdy nepatřilo.*

Článek I, Ztracené dopisy od Aadana Prvního

Po shromáždění nás rozdělili do skupin na prohlídky. Naštěstí jsem byla ve stejné skupince s Em. Držela se u mě, oči vytřeštěné zvědavostí, a já jsem se ze všech sil snažila vyzařovat stejnou energii a setřást ze sebe všechno, co se stalo v sále.

Průvodce se představil jako Tyler Babu. Byl ve druhém ročníku na strojírenství a měl teple hnědou kůži a husté černé vlasy, které se mu při chůzi pohupovaly. Uprostřed světle modrého trička měl nalepenou cedulku s nápisem: „Ahoj! Jsem váš nový kamarád!“

Před budovou nás Tyler vedl k hlavnímu prostranství – dlouhému pruhu pěstěného zeleného trávníku s chodníčky a vzrostlými stromy po obou stranách. Uprostřed byla fontána s otci zakladateli a každých sto

metrů stály kovové lavičky a stolky – všechny věnované někomu, kdo byl s univerzitou nějak spojený.

Prostranství bylo asi kilometr a půl dlouhé a po jeho okrajích se tyčily vápencové budovy různých tvarů a velikostí, všechny se střechami z vyšisovaných zelených tašek a velkými arkýřovými okny. Před pár z nich stály sochy vlků. Působily vzosně a hrdě. Chyběly tu jen špičaté kovové ploty.

Lakeland mi připadal, jako by ho někdo vytáhl z pohádky. To místo bylo příliš malebné na to, aby existovalo ve městě tak zabředlém do nadpřirozených pověstí, že se tu každoročně konala pouť s názvem „Kousanec“. Ale na druhou stranu, třeba to nějaký smysl dávalo. Všichni jsme se narodili s trochou podivnosti v srdci.

Každá z budov, které jsme si prohlíželi, byla cítit terakotovou hlínou a borovicemi a měla široké chodby, zdobené stropy a tu a tam pozlacené prvky. Ačkoli většina z nich teď zela prázdnotou, představovala jsem si v těch učebnách samu sebe, jak sedím na židli a vdechuju vůni starých koberců, zatímco si dělám poznámky do sešitu nebo vyhlížím z okna. Přesně to jsem měla už zanedlouho dělat.

Nejdál od středového prostranství a nejbliž ke sportovištím byla Bowmanova budova umění. Vypadala jinak než ostatní, měla útlejší, modernější siluetu. Vápenec vystřídal minimalističtější design a vnějšek zdobila protáhlá vysoká okna.

Čím víc jsme se k ní blížili, tím víc jsem měla pocit, jako by mě někdo pozoroval, jako by měl každou chvíli někdo vystoupit zpoza jednoho z velkých javorů nebo se objevit v odrazu v okně jedné z prázdných budov, kolem nichž jsme procházeli.

Jižní vchod Bowmanovy budovy umění ústil do Suttonova kansaského uměleckého muzea, kde na recepci seděla žena s olivovou pletí a velkými prošedivělými vlnami připnutými za ušima. Na sobě měla kalhotový kostým a šátek se slunečnicovým potiskem, omotaný vkusně kolem krku.

Postavila se a se strnulým úsměvem nás pozdravila. Jmenovala se Abba Ruizová. V Suttonově muzeu pracovala už patnáct let. Byl to její druhý domov.

Muzeum sbíralo přírodní artefakty z Kansasu z dob, kdy tu bylo místo prérií ještě moře, ale teď se tu uchovávala i místní umělecká díla a v jednom oddílu mohli svoje výtvary vystavovat a prodávat studenti.

„Budu tady, pokud se budete chtít na něco zeptat.“ Abba náš hlouček s úsměvem přejela očima a mrkla na mě.

Tyler se podíval na hodinky. „Pobudeme tu přibližně pět minut, než vyrazíme na příští zastávku. Klidně se tu poohlédněte,“ vybídl nás a spěšně vykročil za roh k toaletám.

S Em jsme si prostor prohlížely s hlavami vztyčenými a nosy ve vzduchu, pronášely nabubřelé poznámky o uměleckých dílech, která jsme měly před sebou, a potom se samy sobě smály. Líbilo se mi, že ve mně Eminova energie vyvolávala takový pocit pohody, že jsem s ní mohla klidně blbnout. Připomínala mi jednu kamarádku ze střední, která ve třetáku odjela, když se její máma musela stěhovat kvůli práci.

Byly jsme si moc blízké, ale musím uznat, že potom, co Rena odešla, mě trochu přemohla žárlivost. Byla jsem moc horlivá a nepředvídatelná. Nelíbilo se mi, že má oba rodiče a já ne. A nešlo o to, že by si moje

kamarádka zasloužila kvůli nějaké neovladatelné síle v mém životě trpět, spíš o to, že jsem se s tím nedokázala sama vypořádat. Nevěděla jsem jak. Dopustila jsem, aby moje palčivé domácí trauma obklopilo i ji, zatímco jsem měla ocenit, že čas strávený s ní a její rodinou pro mě představoval závan čerstvého vzduchu.

Bylo to něco, co jsem jí před jejím odjezdem neměla příležitost říct. Ty vzpomínky mě užíraly a drtily. Doufala jsem, že mi tahle nová příležitost dá šanci být takovou kamarádkou a takovým člověkem, jakým jsem toužila být.

Když jsme narazily na oddělení s folklorem, zpomalila jsem a stáhla Em za paži zpět.

Nad exponáty zářila jasná světla. Zkameněliny, šperky a různé kameny jako by jiskřily.

Em se zahihňala. „Některý věci se nikdy nezmění. Připadám si zase jako na základce.“ Přelétla pohledem ostatní skupinky, poohlízející se po muzeu. „Teď jen potřebujeme, aby nám tu nějaký starý místňák začal vykládat, že lakelandský legendy jsou pravdivý.“

Nedošlo mi, že je Em taky odsud z města. Oblečením ani účesem mezi lidmi z Timber Plains vůbec nezapadala, i v umělečtějších částech Kansas City by vyčnívala. Hádala bych, že je třeba z Paříže nebo z nějakého podobně vzdáleného místa. Měla i trochu přízvuk, ale možná ho podědila po rodičích.

„Jasně,“ zamumlala jsem, ale stejně jsem vyrazila k vitrínám.

Em mi do toho zanotovala: „*Jedna, dvě, vlk po tobě jde.*“

Obrátila jsem oči v sloup a v duchu se zasmála, ale nezastavila jsem.

„*Tři, čtyři, upíři se blíží.*“

Dloubla jsem do ní prsty, ale ona se zahihňala a nepřestala si pobrukovat. Byla to stará říkanka, co prarodiče zpívají vnoučatům, aby je vystrašili a přesvědčili, že když nebudou poslouchat, sežerou je nestvůry, co se schovávají v lese. Byla to podivná strategie, která moc nefungovala.

Ale městečko Timber Plains bylo svými legendami o vlkodlacích proslavené. Všichni jsme odmala slýchali různé verze stejných příběhů o smečkách vlků, které se na Středozápadě usadily, aby město ochránily před krvelačnými démony. Nebyla jsem si jistá, odkud se ty příběhy vzaly ani proč. I když teď byly spíš takovým opakuujícím se vtipem mezi dospělými a pubertáky, dětem, které tu vyrostly, připadaly až příliš skutečné. Ale spoň mně v jednu dobu rozhodně... a nějakým matoucím způsobem mě pořád ještě propojovaly s Renou. Bylo to tím, jak mi ty příběhy vyprávěla – tolik se to lišilo od toho, jak je podávali rodiče mých kamarádů. Měla jsem pocit, že i neskutečné věci v nich mají jasné obrysy.

Na vlkodlaky a upíry jsem věřila úplně stejně jako na Santu Clause. Ale když se ukázalo, že Santa jsou jen mí rodiče, příběhy o našem městě mi začaly připadat prodchnuté jiným, fantastičtějším světem než tím, v kterém jsem žila. Všechno to bylo jen jako, součást místního folkloru. Když myslíte na Kansas City, napadnou vás grilovačky. Když pomyslíte na Timber Plains, vybaví se vám dlouhé pohádky o vlkodlacích.

Každopádně v tuhle chvíli mi pohled na artefakty připomněl Renu a tu podivnou věc, k níž došlo v noc, kdy zmizela...

Přímo přede mnou byla skleněná vitrína s knihou vázanou v kůži. Její stránky byly pomuchlané a od krajů se

k jejich středu postupně plížila žlutá barva. Kniha byla otevřená na stránce *Lupus in Fabula*. Pod knihou stál překlad: *Vlk v příběhu*. A na další stránce se vyjímal detailní nákres toho, jak muž jménem Aadan padá z nebe a proměňuje se ve vlka.

Příběh pokračoval tím, jak Aadan cestuje na Středozápad, aby ochraňoval prerie a místní obyvatele před rostoucí hrozbou v okolí. Uplynuly desítky let a Aadan zatoužil po něčem víc než jen životu ochránce. Prosil nebesa, aby ho udržela v lidské podobě a on tak mohl zakusit svět stejně jako smrtelníci – zamilovat se, mít rodinu –, ale nebesa mu místo toho seslala jen nekonečný déšť a válku.

Na druhé stránce pod obrázkem, na kterém se Aadan proměňoval ve vlka, stála větička v latině: *Amor vincit omnia*.

V tomhle místě se Renina verze odlišovala. Její vyprávění nebylo tak pochmurné. Bylo v něm víc mytických tvorů, víc dobrodružství a úplně na konci se Aadan zamiloval.

„Víte, na tom starém příběhu je něco pravdy.“

Zvedla jsem pohled a všimla si, že naproti mně se nad vitrínou sklání i Abba. Její kůže se ve žlutém světle třpytila a bylo na ní něco vřelého a medového, že všechno, co dělala, působilo vstřícným dojmem.

„Vážně?“

Ze rtů se jí vydralo mírné brouknutí. Potom úsměv. „Vlci už tu jsou od–“

Em mě zatahala za paži, tvář celou rudou. „Vypadá to, že naše skupinka už odchází. Měly bychom je dohonit.“

Odtáhla mě od vitríny tak rychle, že jsem sotva došla příležitost se rozloučit.

Em si mě přitáhla blíž a zašeptala: „Slyšela jsem, že je to stará podivínka, co věří na pohádky.“

Nakrčila jsem nos a přemýšlela, od koho to mohla slyšet a jestli je to opravdu jen něco, co se říká. Když jsem sklouzla pohledem zpátky k místu, kde jsme předtím stály, Abba tam pořád ještě byla, upravovala si šátek a prohlížela si knihu před sebou. Nemohla jsem si pomoci a napadlo mě, že by mi možná nevadilo, kdyby mě taky někdo označil za podivínku, co věří na pohádky.

Protože věřit na pohádky znamenalo, že někde na světě ještě existuje naděje, nevinnost.

A já jsem si přála, abych je pořád ještě měla.

Chvilku po druhé ráno byla Stevie ještě ve společné sprše. Já už naopak zářila spokojeností, když jsem se vrátila do našeho pokoje, sundala si koupací čepici a pověsila ji na věšák za dveřmi.

Stevie si do koupelny vzala repraček a všechny holky jsme společně vyřvávaly texty písniček, dokud nás nepřišla zpacifikovat jedna z hlídaček. Zjevně si někdo stěžoval, že jsme moc hlasité, což jsme byly, ale ty vzpomínky, které jsme si přitom udělaly, za ten průšvih stály.

Kromě toho už mi náš kolejný pokoj začínal připadat jako domov. Na cihlové zdi jsme připíchly zarámované plakáty a fotky a na strop pověsily drobná světélka, abychom vytvořily vřelou a přátelskou atmosféru. Přestavěly jsme postele tak, abychom si vytvořily menší obývací prostor s pohovkou, koberečkem dost pohodlným a tlustým na to, aby se na něm dalo usnout, miniledničkou, mikrovlnkou a televizí.

Okno vedle mojí postele bylo pootevřené a dovnitř jím profukoval svěží vánek, který roztancovával závěsy. Se Stevie nám trvalo dobrých dvacet minut, než se nám je povedlo dokonale pověsit. Teď mi to připadalo jako před lety.

Zahleděla jsem se do noci. Hester Hall stála na kraji divokého zeleného lesa, kde se kolem kořenů keřů a stromů kroutil podrost, který najednou skončil a vystřídal ho pěstěný trávník. Listí něžně šumělo a já jsem nasála do plic vůni vlhkého dřeva a mechu.

Někde tam vzadu ve stínech zapraskaly větve. Vyklonila jsem se za zvukem ven a pořádně se tím směrem podívala. Nejdřív jsem si myslela, že vidím nějakého člověka oblečeného v černém, jak se tiskne ke kmeni stromu. Z toho pohledu se mi sevřelo něco v hrudi a rychle jsem zatáhla žaluzie.

Ale když jsem se podívala znovu, temnota mi odhalila něco jiného: dvě nezřetelná kolečka, která na mě svítila.

Žádná kolečka. *Oči.*

Byly jasně žluté se zeleným nádechem, připomínaly mi nějaké velké zvíře. Mrkla jsem a byly pryč. Pořádně jsem zavřela okno a žaluzie a srdce mi bušilo.

Když jsem ležela v posteli, pevně zabalená do osušky, cítila jsem, jak mě panika nutí k pohybu, k útěku. Byla to někde hluboko zakořeněná připomínka, že ty oči v temnotě byly zaprvé moc velké na to, aby patřily jakémukoli zvířeti, které jsem za osmnáct let viděla.

A zadruhé, což mě možná děsilo ještě víc, bych přísahala, že jsem stejné oči viděla i tenkrát v noci. Přesně před pěti lety, v den, kdy Rena odešla a už se nevrátila.